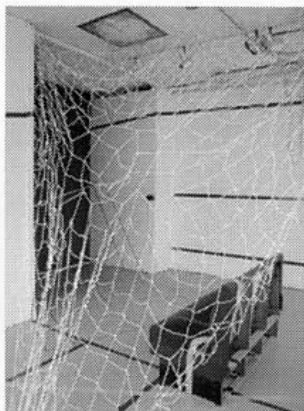

Recensioner

◀ Hem

Galleri Verkligheten, Umeå: Liv Strand (25/9-10/10)

Är det de förutbestämda reglerna som underlättar leken och skapar svårigheten att samsas på samma plan? Liv Strand undersöker detta tema i sin i sin installation "In-side-out" med utgångspunkt i en mängd olika bollsporter. Och i dem alstrandet av energi, rytm och rörelse. Vid en första skymt kan man tro att det man ser är en (liten) gymnastiksal i Galleri Verklighetens nedre rum, komplett med nät, basketkorgar och linjer. Men i den här gymnastiksalen har det gått fram en kraft som ändrar alla de vanliga föreställningarna om det som ska utspela sig i en gymnastiksal. Konstnären placerar basketkorgarna direkt i taket. Gjorda i brunt, tillklippt papper och utan hålet i botten blir de helt oanvändbara. De vita, röda och blå linjerna har här letat sig upp över väggarna och handbollsnetet hänger slappt och obrukbart.

Strand har gjort en pastisch på en gymnastiksal. Ljudet som sätter igång när man kliver in genom dörren är autentiska upptagningar från basketmatcher, tennismatcher och diverse bollsporter inomhus. Gnisslet från gympaskor med vit sula mot grönt gymnastikgolv skär i öronen som det brukar. Bollarna studsar och dunkar och sången som blir när tennisracketar träffar bollen känns helt sann. Men så här får även det autentiska en form av fiktion. Den harmoni som kan finnas i att veta vad som krävs av en om man är deltagare på planen, den inbyggda respekten för motståndaren som finns i alla sporter. Fair play. Att veta vilka regler som gäller och få direkt belöning för det är här förvandlat till något mycket mer osäkert. Vänt ut och in. Och jag tänker, att den här gymnastiksalen kanske egentligen är mer lik verkligheten än den verkliga förebilden?

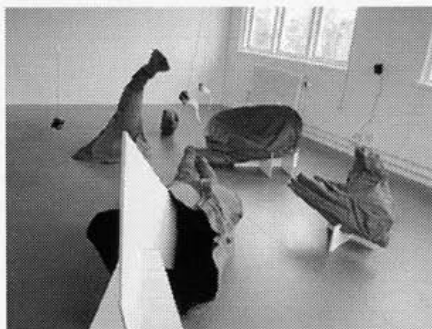
Det föränderliga, och att vrida perspektiven på det vi tror vi vet är något som Strand intresserat sig för tidigare. I verket "Byxplåt" från 2003 är det som ser ut som ett par plåtshorts uppskruvade mot taket lika mycket påminnande om ett stuprör som i sin tur lånat sitt namn till byxor med samma namn. Genom att visa på en möjlig metafor som ett objekt avslöjas också hur språket konstrueras. Hur det kan ändras. Förändringen påbörjas också alltid av ett rop av något slag, en protest eller helt enkelt ett försök att göra en åsikt hörd. Sätten kan vara många. På Galleri Lars Bohman år 2002 sydde Strand i sin performance "Banner production" besökarnas textönskemål på tygstycken. Banderollerna hängdes sedan upp på en utvald plats bakom ett skyltfönster och fotograferades. Och när affären stängt kan skyltfönstret intas av något mycket mer fantasifullt än produktföreläsning.

http://www.konsten.net/recensioner/liv_strand.html
Galleri Verkligheten, Umeå: Liv Strand (25/9-10/10)

2004-10-18
Sida 2 av 2

I "Twinkle twinkle little lamp in your store" från 2001 undersökte Strand det oväntade. Ett galleri, en affär, en vägg på ett bostadshus eller en balkong, allt kan tjäna som plats för konst. Men på Galleri Verkligheten håller sig Strand innanför lokalens väggar.

I rummet på galleriets övre plan, där utställningen fortsätter, har konstnären (enligt henne själv) sökt fånga kropparnas rörelse och utsträckning i sportsammanhang. Efter språnget, efter ansträngningen, eller mitt i. Fast här finns också något annat. Jag tänker på Annika von Hausswolff och hennes vridna och knutna skjortor. Fascinationen inför kläder. Den delar även Strand, visar det sig av samling med bilder av hennes tidigare verk.

Men jag tänker också på Francis Bacons ångestridna kroppar. Kanske det är färgen, det köttiga engelskt röda. Det grova stela tyget. Dessa tygobjekt ser ut att vara klädda, likstela kroppsdelar utspridda på golvet. En arm. En bål, insvept i tvång, som fastnat i framstupaläge. Efter en missad räddning? Eller den styva strutarmen som växer rakt upp ur golvet. Vimplarna i disigt papper som sakta cirkulerar kring gruppen av objekt förbyllar dock så till den grad att jag måste ge upp att förstå varför de finns där. Kanske för att förstärka rörelsen som är ett genomgående tema. Strand vill undersöka en relativt okomplicerad samvaro, assisterad av de inbyggda reglerna i sportsammanhang menar hon själv i sin text om utställningen. Och jag ser undersökningen, men inte det okomplicerade. Därmed har utställningen burit längre än avsikten med den.

Adress: Pilgatan 16

Marit Strandberg (text), Liv Strand (foto)